

Cine-s demonii ăștia noi?

Aru Shah avea un fulger uriaș și de-abia aștepta să-l folosească.

Dar dacă îl folosea acum, risca să atragă turma de zombi care bântuiau prin Bazarul de Noapte.

— E cea mai proastă zi de sâmbătă *din viața mea*, a gemut Mini, care își ținea în brațe arma cerească ca pe un ursuleț de pluș.

Dacă tatăl de suflet al lui Aru – zeul tunetului – îi dăruise fetei un fulger pe nume Vajra, tatăl de suflet al lui Mini – zeul morții – îi dăduse acesteia un toiag *danda* fermecat, pe nume Dee Dee.

Fetele s-au băgat sub o masă de lângă standul cu iaurt înghețat și vise, privind prin spărturile lemnului cum locuitorii Lumii de Dincolo fugeau țipând, abandonându-și pungile cu cumpărături, și cum un *rakshasa* cu cap de taur îl lovea pe un zombi în cap cu o plasă cu roșii.

De sus, o voce puternică a anunțat:

— ATENȚIE, ATENȚIE! AM DETECTAT O PREZENȚĂ DEMONICĂ NEDORITĂ ÎN ZONĂ. VĂ RUGĂM SĂ EVACUAȚI BAZARUL DE NOAPTE. ATENȚIE, ATENȚIE...

Aru nu suporta să stea degeaba. Dar ele nu erau acolo să lupte, ci să găsească ceva... pentru că undeva, în Bazarul de Noapte, se afla un hoț care dăduse alarma în Lumea de Dincolo și, probabil, îi lăsase să intre pe zombi.

Din păcate, hoțul era noua ei soră Pandava.

Ceea ce însemna că, la fel ca Aru și Mini, era reîncarnarea unuia dintre cei cinci semizei, frații legendari din mitologia hindusă. Cu câteva ore în urmă, o văzuseră cu un arc uriaș și o săgeată, iar Boo, mentorul lor porumbel, le-a zis: „Ea e sora voastră.“

— Aru! a șoptit Mini.

— Sst! Să nu ne găsească vreun zombi...

— Cred că... cred că unul deja ne-a văzut, a spus Mini.

Aru s-a întors și a văzut cum două mâini palide au răsturnat masa sub care se adăposteau. Au fost învăluite de lumina strălucitoare a soarelui și a lunii, care-și împărțeau în mod egal cerul. Aru a clipit, orbită de lumina puternică. N-a reușit să distingă bine trăsăturile creaturii nici când aceasta a rupt un picior de masă (standul a strigat: „CUM ÎNDRĂZNEȘTI?“) și le-a amenințat cu el.

Probabil că asta ar fi trebuit s-o sperie, dar Aru avea o armă înfricoșătoare și se pricepea s-o mânuiască.

L-a aruncat pe Vajra ca pe o suliță. Fulgerul a smuls piciorul de masă din mâna zombiului, care și-a retras brațul ca ars. Standul cu înghețată de iaurt s-a prăbușit peste el.

— Fugi! a spus Mini.

Vajra s-a întors iute în mâna lui Aru și fata a luat-o la goană. În Bazarul de Noapte domnea haosul. Vitrinele magazinelor erau sparte și, deși majoritatea proprietarilor magazinelor plecaseră, mărfurile continuau să lupte. O tarabă de flori fermecate își transformase vrejurile de dovleci în lămpi care explodau, iar în raionul cu ustensile de bucătărie o armată de linguri de lemn luase la bătaie un grup de zombi, lovindu-i peste capete. Când câțiva intruși au răsturnat un vas cu mărgelile de sticlă și au alunecat pe ele, un *yaksha*, proprietar de magazin, a urlat la ei: „O SĂ MI-O PLĂTIȚI! ȘI V-AȚI LINS PE BOT DE REDUCEREA DE SÂMBĂTĂ!“

— Zombiul ăla ne urmărește! i-a strigat Mini lui Aru.

Aru a tras cu ochiul peste umăr. Într-adevăr, același zombi se ținea după ele, dând la o parte cărucioarele sălbatice de cumpărături, care alergau speriate prin Bazarul de Noapte.

— De ce *toți* zombii merg împleticit? a întrebat Aru. Oare e o caracteristică universală a lor?

A aruncat fulgerul ca pe o plasă, gândindu-se că așa avea să-l oprească, dar plasa electrificată a alunecat pe pardoseală și zombiul a pășit pur și simplu peste ea. Aru s-a încruntat. N-o fi avut o țintă prea bună când alerga, dar Vajra nu dăduse niciodată greș când îl folosisese pe post de plasă. Vajra s-a întors la ea și s-a transformat în brățară, încolăcindu-se pe încheietura mâinii ei.

Mini s-a oprit alunecând în dreptul culoarului cu pizza congelată și descântece. O turmă de cărucioare

care se înghesuiseră speriate unele în altele le bloca drumul.

— Uite-o! a spus Mini.

Aru a văzut-o pe cealaltă fată Pandava în capătul cu-loarului. *Hoăța*. Se transformase într-un lup albastru și căra în gură arcul mare cu săgeată în timp ce alerga.

— Hei! *Stai!* a strigat Mini.

Dar nu s-au putut lua după ea. Cărucioarele din fața lor sâsâiau și se repezeau înainte și înapoi ca o adunătură de pisici furioase. În spatele lor, zombiul se apropia tot mai mult.

— Ne poți face invizibile? a întrebat Aru. Ca să trecem neobservate pe lângă el?

Crearea unui scut de invizibilitate cu ajutorul lui Dee Dee era una dintre noile puteri pe care Mini învățase să le stăpânească în timpul antrenamentului. Doar că nu era foarte pricepută. Mini a făcut un arc cu toiagul danda, creând un câmp de forță în jurul lor, dar imediat câmpul a pâlpâit și a dispărut.

Dincolo de cărucioare, hoăța Pandava s-a făcut nevăzută, înainte ca Aru s-o poată prinde în plasă.

Din spatele lor s-a auzit un mârâit gros. Aru s-a întors încet, ordonându-i armei să se transforme din nou în fulger. De data asta a reușit să se uite bine la zombi. Era înalt și purta o haină albă descheiată peste pieptul gol, și chiar deasupra inimii avea o cicatrice albicioasă, bizară. Nu părea să fie o rană, ci, mai degrabă, centrul unei pânze de păianjen care semăna cu o dantelă de

gheață ce ieșea din și se întindea pe piele. Apoi a observat ceva și mai ciudat. Nasturii hainei erau de smalt și aveau formă de dinți. Pe reverul stâng erau brodate următoarele cuvinte:

DR. ERNST WARREN, STOMATOLOG
GURA MARE!

— Zombiul ăsta e dentist? a zis Aru.

— Mătușa mea e dentist, a spus Mini. Mi-a zis că e o meserie care îți mănâncă sufletul.

— Normal.

Cu un aer jignit, zombiul a scos un strigăt gutural și le-a atacat.

Săptămânile de antrenament și-au spus cuvântul. Într-o fracțiune de secundă, fetele s-au așezat spate în spate, cu armele pregătite. Zombiul a urlat și a ridicat mâinile. Mini l-a lovit cu Dee Dee peste glezne, doborându-l. Aru l-a învârtit pe Vajra în mâini, prefăcându-l în frânghie. Apoi a aruncat frânghia spre zombi, legându-i încheieturile mâinilor și gleznele.

Mini i-a zâmbit lui Aru, dar zâmbetul i-a pierit imediat.

— Nu intra în panică, a spus Aru. Doi contra unu e perfect!

— Dar ce zici de doi contra două *duzini*?

Aru a urmărit privirea lui Mini. Când a văzut douăzeci de zombi ieșind prin vitrinele sparte ale magazinelor,

i-a stat inima-n loc. Toți aveau aceeași expresie încremenită pe fețe și cămăși rupte care lăsausă se vadă răni identice, ca o pânză de gheață, în dreptul inimii. Zombiul Froyo s-a eliberat din strânsoarea frânghiei și Vajra s-a întors la Aru. Mini a încercat să creeze un nou câmp de forță, dar acesta a pâlpat și s-a stins.

— Armele nu funcționează..., a zis Mini.

Aru nu voia să recunoască, dar Mini avea dreptate. N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Armele cerești funcționau în orice situație, cu excepția cazului în care se confruntau cu *alte* arme cerești.

În clipa aceea, pe deasupra lor a trecut o umbră. Fetele au ridicat privirea și l-au văzut pe Boo, care se apropia de ele, zburând haotic. În gheare avea un flacon gri.

— Sunt Pandavele *mele*! a cârâit el la zombi.

A aterizat în fața fetelor, izbind flaconul de pământ. S-au ridicat fuioare de fum care au blocat vederea zombilor. Bătând repede din aripi, Boo a făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și le-a spus:

— Nu e vreme de pierdut, fetelor. Duceți-vă după sora voastră!

„Halal soră“, și-a zis Aru. Cealaltă Pandava, cine-o fi fost ea, le băgase în belea.

— Și cu tine cum rămâne? a întrebat Mini îngrijorată.

— *Eu* sunt un porumbel perfect capabil să provoace isterie în masă.

Boo și-a umflat pieptul.

— Nu vă faceți griji pentru mine. Găsiți-o!

Aru și Mini s-au întors spre mulțimea de cărucioare furioase. Cel mai apropiat a scrâșnit din grătarul metalic și s-a ridicat pe roțile din spate.

Aru a învârtit frânghia deasupra capului și a prins căruciorul. Acesta s-a cabrat furios, dar lasoul n-a cedat. Aru s-a urcat în trăsură și a tras-o pe Mini după ea.

— Diii! a strigat Aru, folosindu-se de Vajra ca de un frâu.

Căruciorul a pufnit, s-a ridicat pe două roți, apoi s-a repezit printre celelalte cărucioare pe culoarul cu produse congelate. Mini s-a aplecat într-o parte, doborând câteva sute de cutii pe podea ca să-i oprească pe zombi.

— O să plătesc ani de zile din alocație pentru astea! a strigat ea.

Aru a tras frâiele spre dreapta, îndreptând căruciorul spre ultimul loc în care o văzuseră pe fata Pandava. În capătul culoarului începea o potecă de pământ care ducea spre o arenă unde știa că se antrenau unii învățaței. Aru și Mini nu se întâlniseră cu niciunul dintre copiii care, datorită descendenței lor, aveau dreptul să învețe în Lumea de Dincolo. Lui Aru îi plăcea să creadă că ea și Mini fuseseră ținute departe de ei fiindcă ele, fiind fete *Pandava*, aveau nevoie de lecții *exclusive*. Însă Mini avea o bănuială că adevăratul motiv era că ele făceau ore de recuperare...

Odată ajunse în arenă, Aru a văzut două fete care se luptau să pună mâna pe un arc de aur cu săgeată. Una dintre ele era sora Pandava pe care o văzuseră mai

devreme – cea care-și putea schimba forma. Avea pielea cafenie și părul castaniu cu reflexe aurii. În plus, era ridicol de înaltă și, deși avea mâinile lungi, nu erau slăbănoage ca ale lui Aru, ci musculoase și puternice, pline de brățări metalice.

Cât despre cealaltă fată... Aru a avut senzația că cineva a lovit-o în plex.

— Cum e posibil? a șoptit Mini.

Pentru că persoana cu care lupta Pandava era...

...Aru.